

Ani dle zákona ze dne 1. dubna 1921 č. 161 sb. z. a n. není notář oprávněn usnesení činiti a stranám je vydávati; postavení jeho i na dále je určeno §em 3 nesp. pat.

V pozůstalosti V. U., notáři jako soudnímu komisaři v M. ku projednání odevzdané, prohlásili v čas dědicové, že si pozůstalost projednají sami. Notář nevrátil spisy soudu, nýbrž v usnesení dědicům vydaném nařídil rok k sepsání inventáře podle § 92 nesp. pat. z důvodu, že jedná se o dědice nezletilé a že z m o c í ú ř e d n í notářem jako soudním komisařem sepsán býti musí inventář.

K podané stížnosti zrušil krajský soud v T. zmíněné usnesení a uložil notáři, aby spisy pozůst. soudu ihned vrátil. V d ů v o d e c h poukázal k tomu, že prohlášením dědiců ve smyslu čl. IX. odst. 2. zák. z 1. dubna 1921 č. 161 sb. z. přestává všeliká činnost notáře, který není již oprávněn činiti jakékoliv rozhodnutí projednání pozůstalosti se týkající, nýbrž má se omeziti na vrácení spisů soudu. Jediný soud pak rozhodne, kdy stačí místopřísežné seznání jmění a kdy podle § 92 pat. nutno je zřídi ti inventář, v tomto případě pak, kdy dožádán býti má o zápis inventáře obecní úřad a kdy nutno dožádati o jeho výkon notáře jako soudního komisaře.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu notáře jeho soudního komisaře nevyhověl z d ů v o d ů: Legitimaci stěžujícího si notáře nutno uznati vzhledem k ustanovení § 15 cís. pat. z 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z.

Zákon ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a nař. svým předpisem v čl. IX. uvedeným neustanovuje, že veškerá úřední jednání v řízení pozůstalostním převádějí se na notáře jako soudního komisaře. Nějakého jiného postavení než měl notář jako soudní komisař dříve, se mu zákonem tím nedostalo. — Tu vysloveno pouze pravidlo, že jest v první řadě ku projednání pozůstalosti povolán. Zejména nebyl ale změněn § 3. cís. pat., podle něhož mohou notáři jako soudní komisaři býti zmocněni k oněm úkonům řízení nesporného, které nejsou podmíněny předchozími soudcovskými usneseními.

Z toho jest patrné, že usnášeti se a usnesení svá vydávati stranám může jedině soud a nikoliv notář a to ani ne jako soudní komisař.

Neprávem tedy notář jako soudní komisař, když mu dědicové řádně oznámili, že si sami pozůstalost projednají, pustil

se do dalšího úřadování a vydal své v odpor brané usnesení inventury se týkající.

Řečeným prohlášením dědiců činnost jeho všechna, opírající se o to, že mu soud. projednání pozůstalosti svěřil, musila býti skončena, on již nebyl oprávněn nějak ve průběh pozůst. řízení zasahovati a měl se podle čl. IX. cit. zák. omeziti na vrácení spisů soudu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. ledna 1922 čj. RI 1604-21-1.

R. v. z. s. Dr. Jos. Žemlička.

Sbírání pryskyřice krádeží či lesním pychem?

Krajský soud v Ch. zjistiv, že A. nasbíral 35 kg, B. 24 kg, C 45 kg lesní pryskyřice — 1 kg v ceně po 4 Kč — v oboře, kde sbírání její bylo lesní správou zakázáno, uznal první dva vinnými přestupkem krádeže, třetího zločinem krádeže podle § 176 IIa tr. z. a zjistiv dále, že obchodníci D. E. skoupilj na několikráte od neznámých lidí první 14 q, druhý 12 q lesní pryskyřice nasbírané v oné oboře, ač věděli o zmíněném zákazu, odsoudil oba pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186b tr. z. Zmatečným stížnostem C. E. bylo vyhověno z těchto důvodů:

Prisvědčiti sluší zmateční stížnosti, že sbírání pryskyřice neodpodstatňuje, byť i šlo u jednotlivých pachatelů o množství dosti značné v ceně prodejně i 50 K převyšující, za daných okolností nutně skutkovou povahu krádeže ve smyslu zákona, nýbrž že může tvořiti i jen politický trestný polní pych. Zák. lesní z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z., v § 60 výslovně označuje za pych, či škodu lesní pod č. 5, »když by kdo sbíral mízu stromovou (pryskyřici, terpentín, mízu březovou a javorovou), úrodu lesní (semeno dřevní, ovoce lesní, borůvky jahody a pod.), houby a doutnačku čili shnilé dřevo«. Ovšem obsahuje § 60 les. zák. skutkové podstaty, které se provedením kryjí s krádeží podle tr. z., a sám vyslovuje, že dotyčné činnosti jsou lesním pychem jen tehda, pokud se na ně nevztahuje ob. zák. trestní. Hranici shledává praxe pravidelně v nepatrné ceně přivlastněných lesních produktů, která nynějšími všeobecnými poměry cenovými doznala poměrného zvýšení. V přítomném případě ovšem cena pryskyřice obžalovanými při jednotlivých pochůzkách do panských lesů nasbírané byla sice dosti značná, nelze však přehlédnouti jakost lesního produktu, o který se zde jedná. Jde totiž v § 60 les. zák.